

динственъ цензоръ, наслѣдственъ върховенъ жрецъ, най послѣ объевиъ негово то лице за священно и неприкосновенно. Народъ тѣ и войска та были твърдѣ предадени нему. Добыты тѣ на война та грамадни сумми Цезарь употребилъ за увеселеніе на народа, и съ туй го поставилъ въ съвършенна зависимость отъ своя та воля. На сѣкій войнѣ отъ войска та си той подарилъ по 20,000 гроша, на сѣкій гражданинъ по 350 гроша. Освень туй той повелѣлъ да раздаватъ хлѣбъ и масло, устроявалъ игри на вода и на сухо; веднѣжъ, за голѣма растуха на народа, 1200 души са сразявали съ 40 слона, въ приключванѣ то на празника, на Цезарева смѣтка была приготвена на народа вечеря въ 22,000 стаи.

Цезарь достигналъ — що желаялъ. Но скоро хора та, въ тѣхно то си жалко подобострастіе, тѣй му опротивѣли, щото той съвѣмъ престаналъ да ги уважава. Често той не ставалъ предъ сената, който му подарилъ златъ столъ и пурпуръ, повелѣлъ да исчукватъ образа му на монеты тѣ, въ негова почестъ преименувалъ мѣсеца Квинтилій въ *Іулій*, и деня на рожденіе то му празнувалъ сѣка година, като народно тържество. Цезарь произволно раздавалъ мѣста и длѣжности, а нѣкога са обхождалъ презрително съ таквизи хора, които таквозъ не заслужвали. Но, на господарство то было добрѣ отъ него: само твърда властителска рѣка могла да управля Римъ. Цезарь былъ дѣйствително царь, ако и да бы не са стремялъ къмъ корона та и ако и да спазвалъ еще республикански тѣ форми. Но мнозина благородны Римляны, които съ горестъ гледали упаданѣ то на республика та, заклели са кърваво да отмѣстятъ на властителя. Съставило са тайно съзаклетіе, само водачъ еще нѣмало. Най послѣ съзаклетници тѣ избрали за водачъ *Бруша*, потомъкъ на тогози Брута, който нѣкога испадилъ царѣ тѣ. Брутъ былъ храбръ полководецъ, челоуѣкъ отъ висока честность, твърдѣ уважаванъ отъ народа, и той трѣвало да освети съсъ съдѣйствіе то си уречено то предприетіе. Цезарь отъ своя страна го оби-